

Sygnatura akt VI Ka 1277/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 kwietnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa (spr.)

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2014 r.

sprawy

1. A. B. zd. K. ur. (...) w T., córki A. i D.

oskarżonej z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk

2. M. B. ur. (...) w O.

syna T. i J.

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 11 października 2013 r. sygnatura akt III K 1734/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uchyla rozstrzygnięcie z punktu 5;

2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwotach po 10 zł (dziesięć złotych) od każdego z nich oraz wymierza im opłaty za II instancję w kwotach po 1.100 zł (jeden tysiąc sto złotych).

VI Ka 1277/13

UZASADNIENIE

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonych. Zaskarżając orzeczenie w całości zrzucił mu:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 286 § 1 kk, polegającą na błędnym przyjęciu, iż zamiarem oskarżonych było doprowadzenie pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem, podczas gdy oskarżeni zaciągając zobowiązania byli przekonani o możliwości ich spłaty;

- obrazę przepisów postępowania, a to zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, polegającej na dowolnej ocenie materiału dowodowego poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonych, w których nie przyznali się do zarzucanego czynu, za niewiarygodne, podczas gdy były one spójne i logiczne, a nadto znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, a zatem brak było podstaw do uznania ich za niewiarygodne, art. 415 kpk poprzez zobowiązanie oskarżonych do naprawienia szkody, podczas gdy pokrzywdzeni uzyskali już w postępowaniu cywilnym tytuły wykonawcze przeciwko oskarżonym, a zatem zgodnie z tym przepisem nie można było orzec obowiązku naprawienia szkody, a także art. 193 § 1 kpk, poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego, której celem było ustalenie daty niewypłacalności oskarżonych, która to data miała istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów alternatywnie domagając się uchylecia wyroku i przekazania sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Apelacje okazały się zasadne o tyle, iż w wyniku ich wniesienia zaskarżony wyrok należało zmienić poprzez uchylenie rozstrzygnięcia z pkt 5, wydanego w oparciu o przepis art. 72 § 2 kk, rację ma bowiem obrońca twierdząc, iż o roszczeniach wynikających z popełnienia przestępstw prawomocnie orzeczono w postępowaniach cywilnych (k. 1 akt III K 1735/12 i k. 328 akt III K 1734/12). W tym stanie rzeczy zobowiązanie oskarżonych do naprawienia szkody, wydane w oparciu o art. 72 § 2 kk, a zawarte w pkt 5 wyroku, nastąpiło z naruszeniem przepisu art. 415 § 5 kpk. W tym też zakresie zaskarżony wyrok należało zmienić. Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym orzeczeniu były prawidłowe. Wbrew wywodom apelacji sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 kk, ani też nie uchybił przepisom postępowania zawartym w art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 193 § 1 kpk, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Apelacja w istocie kwestionowała ustalenia faktyczne dokonane przez sąd rejonowy. W tym zakresie sąd też nie popełnił błędu. Ustalony w toku przewodu sądowego stan faktyczny był wynikiem prawidłowej oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów, uwzględniającej zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, której celem miało być ustalenie daty niewypłacalności oskarżonych, w realiach niniejszej sprawy było zbędne, dlatego też jako bezzasadny należało uznać zarzut obrazy art. 193 § 1 kpk. Wbrew wywodom apelacji oskarżeni w pełni zdawali sobie sprawę, iż nie są w stanie wywiązać się w umówionym terminie z zobowiązań zaciągniętych wobec pokrzywdzonych. Przekonuje o tym fakt, iż sytuacja finansowa ich firmy od 2010 r. zaczęła się systematycznie pogarszać, co zataili przed kontrahentami (wyjaśnienia oskarżonej A. B. k. 229, wyjaśnienia M. B. – k. 315). Pomimo złej sytuacji finansowej zaciągali kolejne zobowiązania, wiedząc, że nie będą w stanie wywiązać się z nich w umówionym terminie. Wbrew twierdzeniom apelacji pokrzywdzeni nie byli informowani o sytuacji finansowej oskarżonych co wynika z zeznań świadków B. G., T. K., A. K. i A. M.. Reasumując stwierdzić należało, iż zachowania oskarżonych wyczerpało wszystkie ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 kk, jak prawidłowo ustalił sąd rejonowy. Wymierzone oskarżonym kary jednostkowe uwzględniły wszystkie ustawowe dyrektywy wymiaru kary, były zatem adekwatne do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów, natomiast orzeczone kary łączne w należyty sposób odzwierciedlały związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy przestępstwami, dlatego też należało je uznać za kary sprawiedliwe.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku. Orzeczenie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze ma swoje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 kpk.